

# РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. И., 24.05.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – И., ПЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър Г. Цончев

при участието на секретаря ЛИДИЯ Г. СИМЕОНОВА  
като разгледа докладваното от Димитър Г. Цончев Гражданско дело № 20211840100835 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, депозирана от ЗАД „Б. В. И. Г.“, ЕИК \*\*\*\*\*, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „П.“ №5, представлявано от Н. Ч. и И. Г. - изпълнителни директори срещу О. К., адрес: гр. К., ул. „И. В.“ № 2, представлявана от кмета Й. А. на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ във вр. с чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД, ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **1668,27 лв.** – регресно вземане по щета № \*\*\*\*\*, ведно със законната лихва, считано от 26.08.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

Претендират се разноси.

С отговора на исковата молба ответникът оспорва по основание и размер предявения иск с доводи за неоснователност и недоказаност.

В съдебно заседание и чрез депозираните писмени становища всяка от страните поддържа тезата си, развита в исковата молба и отговора на исковата молба, при подробно изложени съображения.

След съвкупна преценка на доводите на страните, на събраните по делото доказателства и на разпоредбите на закона, Районен съд – И., намира за установено следното:

От ангажираните по делото доказателства се установи, че за периода

05.03.2020г. – 04.03.2021г. лек автомобил марка „С.“, модел „Л.“ с рег. СВ \*\*\*\* МВ, е застрахован по имуществена застраховка „К. С.“ в ЗАД „Б. В. И. Г.“ с полица № \*\*\*\*\*.

През време на действие на договора - на 13.02.2021г., ходовата част на застрахования автомобил е увредена вследствие на пътно-транспортно произшествие (ПТП), настъпило при движение в гр. К., кръгово движение на ул. „С. с. К. М.“ и ул. „Х. Б.“, част от общинската пътна мрежа. Причина за настъпилото ПТП е наличието на непочистено и неопесъчено пътното платно, през който автомобилът преминал, станал неуправляем в кръгово движение и се ударил във вътрешния борд на кръговото кръстовище. За настъпване на пътно транспортното произшествие водачът и собственик на автомобила, подал декларация за настъпване на застрахователно събитие по полица „К. С.“ до ищеца, в която описал подробно механизма на събитието.

След подаване на декларацията ищецът образувал преписка по щета № \*\*\*\*\* , изготвени са опис на претенция и доклад по щета, въз основа на които на „П. И. А. Б.“ ЕООД – официален сервиз на марката автомобили „С.“ е изплатена сума в размер на 1668.27 лева с преводно нареждане за кредитен превод от 12.03.2021 г.

В производството пред РС-И. за установяване механизма на ПТП са ангажирани показанията на свидетеля Г. А. М., както и е изслушана авто–техническа експертиза. Свидетелят М. е управлявал увредения автомобил и има преки впечателния относно механизма на настъпване на ПТП, като няма причина да се счита за заинтересован от изхода на делото. Показанията му са логични и последователни, отлично хармонират с останалите събрани по делото доказателства – декларация за настъпване на застрахователно събитие и протокол за ПТП. Кореспондират и със заключението на вещото лице по САТЕ, както и изложеното от вещото лице Й.Й., при изслушване в съдебно заседание. Не са оборени от други доказателства и следва да се кредитират в цялост.

От САТЕ и изслушването на вещото лице се установява, че всички увреждания по т.а. „С. Л. С.“ с рег. № СВ \*\*\*\* МВ отразени в опис от застрахователя се намират в пряка и причинно – следствена връзка с механизма на процесното събитие, както и че стойността необходима за възстановяване на същия на база средни пазарни цени към датата на ПТП е

1668,27 лева. От изслушването на вещото лице става ясно, че сумата необходима за ремонт автомобиля в официален сервиз е 1068,67 лв., за която сума е издадена фактура от 19.02.2021 г. След повторен оглед на автомобиля е констатирано увреждане на лагер главина и стойността на ремонта е посоченият във фактурата 599,60 лв. Вещото лице излага, че сумата от 599,60 лв. не включено в заключението, тъй като към момента на изготвяне на експертизата по делото не са били представени доказателства за подобно увреждане. Такива са представени обаче в първото съдебно заседание в изпълнение, на дадените указания за ангажиране на доказателства във връзка с доклада. Като вещото лице изяснява, че увреждането на този детайл е в причинно-следствена връзка с пътно транспортното произшествие, тъй като се намира в зоната на удара. С оглед на това може да се направи извод, че сумата необходима за ремонт на автомобиля е 1668,27 лв.

Към момента на увреждането процесният автомобил е бил в гаранция, видно от представеното писмо.

При така установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна:

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание чл. 411 КЗ във вр. с чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД.

За да възникне регресното право на застрахователя, е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. Съществуването на валидно застрахователно правоотношение с увреденото лице и заплащането на застрахователно обезщетение на същото /настъпване на суброгацията по чл. 410 КЗ,

2. Наличие на визираните в чл. 49 ЗЗД предпоставки по отношение на ответника: противоправно поведение на лица /изпълнители на работа/ при или по повод изпълнението на възложена от ответника работа /без да се установява конкретното лице-изпълнител/, настъпили вреди и причинна връзка между противоправното поведение /изразяващо се в случая в бездействие/ и вредите – или по-конкретно настъпване на процесното ПТП на посочения пътен участък и по описания в ИМ начин; наличие на виновно и противоправно поведение на лице, за което отговаря ответникът, както и вида на описаните имуществени вреди по автомобиля на сочената стойност, настъпили вследствие на попадането му върху заледен, непочистен,

неопесъчен /необработен/ участък на пътното платно, които са били заплатени, както и посочения механизъм на ПТП, в причинна връзка с който са нанесени твърдените вреди на автомобила и размера на обезщетението.

3. Съгласно разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД доказване на виновно поведение не е необходимо.

Горните предпоставки следва да бъдат доказани от ищеца.

В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване на тези факти. Да докаже възражението си, че водачът не е съобразил поведението си с разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДВП, да докаже твърдените от него положителни факти, а при установяването на фактическия състав на вземането от ищеца, следва да докаже, че е погасил претендираното вземане.

Първата материално-правна предпоставка е доказана, тъй като се установява, че за периода 05.03.2020г. – 04.03.2021г. лек автомобил марка „С.“, модел „Л.“ с рег. СВ \*\*\*\* МВ, е застрахован по имуществена застраховка „К. С.“ в ЗАД „Б. В. И. Г.“ с полица № \*\*\*\*\*.

Доказва се и втората предпоставка. През време на действие на договора - на 13.02.2021г., ходовата част на застрахования автомобил е увредена вследствие на пътнотранспортно произшествие (ПТП), настъпило при движение в гр. К., кръгово движение на ул. „С. с. К. М.“ и ул. „Х. Б.“, част от общинската пътна мрежа. Причина за настъпилото ПТП е наличието на непочистено и неопесъчено пътното платно, през който автомобилът преминал и станал неуправляем в кръгово движение и се ударил във вътрешния борд на кръговото кръстовище, на място част от общинската пътна мрежа.

Съгласно чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗП общинските пътища се управляват от кметовете на съответните общини, които на основание чл. 31 във вр. с чл. 29 ЗП осъществява дейностите по изграждането, ремонта и поддържането на тези пътища. В чл. 167, ал. 1 ЗДВП е предвидено, че лицата, които стопанисват пътя, го поддържат в изправно състояние, сигнализират незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най-кратък срок.

С оглед на това следва да се приеме, че на ответника е вменено задължение да стопанисва и поддържа процесния пътен участък, като част от

общинската пътна мрежа, включително да отстрани процесното препятствие по пътя. Заледен участък на пътното платно е препятствие на пътя по смисъла на т. 37 § 6 ПЗР на ЗДвП. Ответникът изпълнява тези свои законоустановени задължения чрез своите служители или други лица, на които е възложил изпълнението на тези свои задължения и носи обективна гаранционно-обезпечителна отговорност при действия или бездействия на лицата, натоварени с извършването на възложената работа по поддръжка.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с ППВС № 4/30.10.1975 г., т. 3, налице е отговорност по чл. 50 ЗЗД, когато при ползване на вещта не е допуснато нарушение на предписани или други общоприети правила. Когато при ползване на вещта е допуснато такова нарушение, тогава отговорността е по чл. 45 ЗЗД, съответно по чл. 49 ЗЗД. С оглед на това собственикът на вещта отговаря по чл. 45 ЗЗД, съответно по чл. 49 ЗЗД, при възможност за обезопасяване на вещта, ако това не е направено, като отговорността по чл. 50 ЗЗД е в случаите на невъзможност да се обезопаси вещта, а вредите са причинени от присъщите на вещта свойства.

В настоящия случай се установи, че автомобилът попаднал в силно заледен, непочистен и неопесъчен /необработен/ участък на пътното платно, вследствие на което е реализирано ПТП по смисъла на т. 30 от § 6 ПЗР на ЗДвП – събитие, възникнало в процеса на движение на превозното средство, предизвикало повреда на пътното превозно средство – пластмасов подкалник, предна лява джанта, преден ляв долен носач, преден ляв долен шарнир, предна лява калозащитна ламарина, лагер главина. Настъпило е на пътен участък, който е стопанисван от ответника. Последният не е изпълнил задължението си, произтичащо от чл. 31 във вр. с чл. 30, ал. 6 във вр. с чл. 29 ЗП във вр. с чл. 167 ЗДвП своевременно да отстрани препятствието по пътя, както и задължението си, регламентирано в чл. 13, ал. 1 ЗДвП, да предупреди участниците в движението за опасности по пътя, като постави необходимите средства за сигнализиране. Ето защо, следва да се приеме, че с бездействието си за отстраняване опасността на пътя е причинил на застрахованото при ищеца лице имуществени вреди. Предвид обстоятелството, че тези вреди не са резултат от обективните, присъщи качества на вещта, а са резултат от неприсъщото качество на вещта, то отговорността на ответника следва да се ангажира на основание чл. 49 ЗЗД, а не на основание обективната и безвиновна отговорност, установена в нормата на чл. 50 ЗЗД.

По делото се установи също така, че застрахователят е изплатил на застрахования обезщетение в размер на **1 668.27 лв.**, представляваща изплатено застрахователно обезщетение по щета № \*\*\*\*\* по застраховка „К. С.“.

Съгласно нормата на чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, действал към момента на възникване на регресното право, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 ЗЗД.

Размерът на вредите е безспорно доказан от заключението на приетата по делото САТЕ и изслушване на вещото лице.

Ето защо съдът, счита че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест, разпределена с доклада по делото, съставен по реда на чл. 146 ГПК, да установи настъпилото ПТП, неговия механизъм, както и настъпилите в резултат от него имуществени вреди.

Ответникът не е ангажирал доказателства по делото, които да разколебят или опровергават установения по делото механизъм на настъпване на ПТП. При наличната непротиворечива доказателствена съвкупност следва единствен възможен извод, че механизмът на процесното ПТП е настъпил именно по описания в исковата молба начин. Не се споделят доводите, развити в отговора на исковата молба и писмена защита за наличие на съпричиняване, тъй като са хипотетични и не корелират с доказателствата по делото.

Не са ангажирани доказателства от ответника за осъществяване на някоя от регламентирани в чл. 208, ал. 1 КЗ предпоставки, при наличието на които застрахователят може да откаже изплащането на застрахователно обезщетение.

На основание чл. 154, ал. 1 ГПК в доказателствена тежест на ответника е да установи възраженията си по делото. В хода на процеса по делото не са ангажирани доказателства, че водачът на застрахования при ответника автомобил е допринесъл с поведението си за настъпването на вредоносния резултат. От показанията на свидетеля М. се установява, че същият се

управлявал процесното МПС със скорост не повече от 30 км./ч. Показанията му не са оборени от други доказателства. Същият не е имал задължение и основание да съобразява, че е възможно на пътното да има заледен участък, преминаването, през който да доведе до повреждане на ходовата част от автомобила му. Не може да се очаква от водачите да предвидят опасност – силно заледен участък, след като същият не е сигнализиран. С оглед задълженията за ответника, произтичащи от чл. 31 във вр. с чл. 30, ал. 6 във вр. с чл. 29 ЗП във вр. с чл. 167 ЗДвП, следва да се очаква, че държавните органи са добросъвестни и изпълняват законовите си задължения за поддържане и обезопасяване на пътищата. Не е легитимно очакването, че държавен орган не изпълнява задълженията, на които е адресат, тъй като подобно състояние е нетърпимо в правния ред, с оглед на което правните субекти не следва да съобразяват поведението си с такъв вид очакване за недобросъвестност.

По изложените съображения съдът приема, че в полза на застрахователя, който се е суброгирал в правата на застрахования, е възникнало вземане в размер на изплатеното застрахователно обезщетение от **1668.27 лв.**, представляваща изплатено застрахователно обезщетение по щета № \*\*\*\*\* по застраховка „К. С.“, за настъпило в гр. К. на кръгово кръстовище на ул. „С. с. К. М.“ и ул. „Х. Б.“ застрахователно събитие ПТП. Ето защо и доколкото не се установи ответникът да е изпълнил това свое задължение за регресно плащане, предявеният иск се явява изцяло основателен.

#### **По разноските:**

Ищецът ЗАД „Б. В. И. Г.“, доказва разноски от 687,87 лева, от които: 66.73 лева държавна такса, 200 лева депозит за автотехническа експертиза, 5 лв. държавна такса за издаване на съдебно удостоверение, 416,14 лв. адвокатско възнаграждение с ДДС.

С оглед изхода на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва бъдат възложени в тежест на ответника.

Мотивиран от горното, Районен съд – И., пети състав

#### **РЕШИ:**

**ОСЪЖДА О. К.**, адрес: гр. К., ул. „И. В.“ № 2, представлявана от кмета Й. А. на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ във вр. с чл. 49 във вр.с чл. 45 ЗЗД **ДА ЗАПЛАТИ** на „**Б. В. И. Г.**“, ЕИК \*\*\*\*\*, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „П.“ №5, представлявано от Н. Ч. и И. Г. - изпълнителни директори сумата от **1668.27 лв.** – регресно вземане по щета № \*\*\*\*\*, ведно със законната лихва, считано от 26.08.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

**ОСЪЖДА О. К. ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на „**Б. В. И. Г.**“, ЕИК \*\*\*\*\* сумата от **687,87 лв.** – разноси в производството.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Софийския окръжен съд.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – И.: \_\_\_\_\_